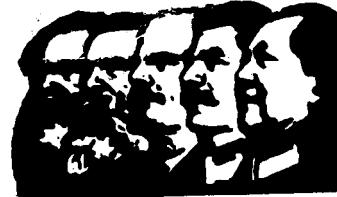

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έδην και λαοί ενωθείτε!

"Από τη στάχτη του δα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
N. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 19 ΙΟΥΝΗ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 307 ΔΡΧ. 200

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ *Χρεωκοπία του τραμπουκισμού στα σχολεία*

Η γενικευμένη και συντονισμένη επίθεση του σοσιαλφασισμού στα εξεταστικά κέντρα από τελεί τη μεγαλύτερη ως τα τώρα απόπειρά του να επιβάλει την πολιτική του δικτατορία στο παό και στη χώρα. Αν αυτή η επίθεση, ιδιαίτερα εκείνη του πρωίνου της 12 του Ιούνη με τα κνίτικα, τροτσκο-μ.π. και αναρχικά "τάγματα ειφόδου" πετύχαινε το στόχο της, δηλαδή να ματαιώσει τις εξετάσεις σε πίγια ή έστω σε ένα εξεταστικό κέντρο, η χώρα θα έμπαινε στο δρόμο της σοσιαλφασιστικής τρομοκρατίας.

Γιατί από μια τέτοια στιγμή και πέρα το ψευτοΚΚΕ μαζί με τους κρυφούς και ανοιχτούς συμμάχους του θα μπορούσαν να επιβάλουν με τη βία ή να εμποδίσουν με τη βία οποιαδήποτε κυβερνητική πράξη, οποιαδήποτε κυβέρνησης. Κανένας νόμος δε θα μπορούσε να γίνει πράξη δίχως την έγκριση του Περισσού. Επιπλέον οι τραμπού-

κοι οπλισμένοι με το θράσος μιας νίκης θα ταλαιπωρούσαν και θα βιαιοπραγούσαν ενάντια σε κάθε πολίτη που θα κατήγγειλε τη γραμμή και την ταχτική τους.

Πραγματικά η πολιτική δημοκρατία στην Ελλάδα στις 12 του Ιούνη βρέθηκε στην κόψη του χυραφιού. Πρέπει λοιπόν να εντοπίσουμε τους βασικούς λόγους πα-

ράγοντες που έδωσαν τη δυνατότητα στους σοσιαλφασίστες να διεκδικήσουν με τόσο μεγάλες πιθανότητες μια αποφασιστική πολιτική νίκη και να φτάσουν τόσο κοντά σ' αυτήν.

Το σκοτεινό επιτελείο της ρώσικης επίθεσης στην Ελλάδα δεν χτυπάει ποτέ αν δεν έχει εξασφαλίσει δύο αναγκαίους όρους: πρώτο, ένα μίνιμουμ κοινωνικού κινήματος και δεύτερον, και το πιο βασικό, μια μάξιμουμ πολιτική απομόνωση του αντίστοιχου τμήματος της αστικής τάξης στο οποίο συγκεντρώνουν την επίθεσή τους. Στην προκειμένη περίπτωση οι σοσιαλφασίστες είχαν εξασφαλίσει από τη μια μεριά μια μικρή, αλλά αρκετά φανατισμένη μάζα αναπληρωτών καθηγητών,

που αποτελούσε το "κινηματικό" άλλοθι της επίθεσής τους και από την άλλη είχαν σαν εχθρό την πιο απομονωμένη σε όλο το πολιτικό σκηνικό, φράξια του ΠΑΣΟΚ, τη φράξια του Αρσένη. Αποδείχτηκε εκ των υστέρων ότι η φράξια Σημίτη - Τσουκάτου άφησε τον Αρσένη στα νύχια του ψευτοΚΚΕ για να κατασπαραχθεί. (Σύμφωνα με το Βήμα της 14 του Ιούνη από την ομάδα χειρισμού κρίσεων που συστάθηκε από την κυβέρνηση για να αντιμετωπίσει την επίθεση, έλειπε και ο Τσουκάτος και ο Σκανδαλίδης, αντίθετα με ότι είχε γίνει στην επίθεση των τραμπούκων του ψευτοΚΚΕ στην Θεσσαλία).

Ήταν λοιπόν φανερό στους σοσιαλφασίστες ότι απέναντι τους

θα είχαν ουσιαστικά μόνο μια αστυνομία, δηλαδή μόνο κρατική βία δίχως πολιτική κάλυψη. Αυτή είναι μια ιδανική συνθήκη γι' αυτούς τους προβοκάτορες, αφού εύκολα έτσι μπορούν να εμφανίζουν τον εαυτό τους σαν επαναστατημένο λαό θύμα της αστυνομικής βίας, παρόλο που είναι οι ίδιοι που πραγματοποιούν την επίθεση. Αυτή η μέθοδος στηρίζεται στην πείρα που έχουν οι μάζες από τη βαθύτερη στρατηγική αντιδραστική φύση της αστυνομίας.

Η κλασσική προοδευτική μορφή είναι ο εξεγερμένος λαός ενάντια στην αστική κρατική βία. Οι σοσιαλ-φασίστες χρησιμοποιούν συνέχεια στη σελ. 2

Ο ΝΕΟΝΑΖΙΣΜΟΣ ΕΡΓΑΛΕΙΟ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑΣ Να συλληφθούν τα τέρατα της "Χρυσής Αυγής" και να τεθεί η συμμορία εκτός νόμου

Το χύπημα των νεοναζιστών τραμπούκων της "Χρ. Αυγής" ενάντια σε ένα μέλος του ΝΑΡ ήταν το πιο βίαιο και δολοφονικό στη μαύρη ιστορία της δράσης αυτής της συμμορίας.

Μέσα στο φως της μέρας, μία "διμοιρία" οπλισμένων με ρόπαλα χιτλερικών, σε στρατιωτική συγκρότηση, ξυλοκοπούν μέχρι θανάτου και εξαφανίζονται μέσα σε δύο λεπτά, στέλνοντας τον Δ. Κουσουρή να χαροπαλεύει στο νοσοκομείο, μέχρι την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές.

Ενώ λοιπόν για πρώτη φορά η

φασιστική βία του ναζισμού φτάνει στο επίπεδο της ανοιχτής δολοφονίας, βλέπουμε ταυτόχρονα το σκανδαλώδες φαινόμενο της πιο μεγάλης πολιτικής κάλυψης της "Χρ. Αυγής", από τα πολιτικά κόμματα και τις οργανώσεις της "εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς" που τηγήθηκαν στο λεγόμενο κίνημα των καταλήψεων στα σχολεία, ενάντια στο νόμο του Αρσένη και που ένας από τους γηγέτες αυτού του κινήματος ήταν ο Κουσουρής.

Τη γραμμή αυτής της κάλυψης την έριξε εξ αρχής το ψευτοΚΚΕ, όταν στην ανακοίνωση του

Γραφείου Τύπου του, όχι μόνο δεν αναφέρεται πουθενά η ναζιστική συμμορία σαν υπεύθυνη της δολοφονικής επίθεσης, αλλά επιχειρείται η επίθεση αυτή να παρουσιαστεί σαν συνέχεια και κλιμάκωση της γενικότερης κατασταλτικής επίθεσης, της κρατικής βίας και της βιομηχανίας των συλλήψεων και διώξεων ενάντια στους αγωνιζόμενους εκπαιδευτικούς".

Στην ίδια κατεύθυνση κινήθηκε και το ΝΑΡ και η "Συντονιστική επιτροπή αγώνα ενάντια στον διαγωνισμό του ΑΣΕΠ". Για όλους αυτούς δεν υπάρχει στην δολοφονική επίθεση η "Χρ. Αυγή". Είναι χαρακτηριστική η ανα-

χουν με τις παρακρατικές οργανώσεις έδωσαν εντολή σε αυτές να δράσουν. Έτσι το παρακράτος λειτούργησε για λογαριασμό του κράτους και σαν συνέχεια της βίας του, έξω από τα εξεταστικά κέντρα, με στόχο να σπάσει το "κίνημα των εκπαιδευτικών". Γι' αυτό τώρα το βασικό είναι η καταδίκη της "κυβερνητικής πολιτικής του αυταρχισμού".

Ακόμα και να δεχτεί κανείς αυτή τη λογική, παραμένει ένα σοβαρό ερώτημα.

Γιατί δεν αναφέρεται συγκεκριμένα στη σελ. 2

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΉΤΤΑ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 1

την ίδια αυτή μορφή μόνο που της έχουν αντιστρέψει το περιεχόμενο. Τώρα ο “εξεγερμένος λαός” είναι, στον πυρήνα τους, τα σοσιαλ-φασιστικά τάγματα εφόδου, ενώ η αστυνομία παίζει εδώ το ρόλο μιας νομιμότητας απογυμνωμένης από πολιτικά ερείσματα. Αυτή η σύγκρουση λοιπόν που θα περίμενε κανείς ότι θα ήταν ένας περίπατος για τους σοσιαλφασίστες έγινε ο τάφος τους.

Το λάθος των πολιτικών και “στρατιωτικών” σχεδιαστών του Περισσού είναι το συνηθισμένο λάθος που κάνουν πάντα οι αντιδραστικοί. Πρόκειται για το ότι υποτιμούν το λαό που εδώ εκφράστηκε με δύο τρόπους: Από τη μια εκφράστηκε σαν εξεταζόμενος υποψήφιος καθηγητής και από την άλλη σαν τηλεοπτικό κοινό. Και στα δύο αυτά επίπεδα οι σοσιαλφασίστες έχασαν παταγωδώς τη μάχη έξω από κάθε πρόβλεψή τους. Κατ’ αρχήν έχασαν τη μάχη με τους υποψήφιους. Είχαν πιστέψει αρχικά ότι με τον ιδεολογικό εκφροβισμό που ασκούσαν στους υποψήφιους ότι δήθεν ήταν προδότες του “κλάδου” θα απέτρεπαν ψηλά ποσοστά συμμετοχής στις εξετάσεις. Ακόμα περισσότερο πίστευαν ότι αυτή η ιδεολογική τρομοκρατία θα γινόταν καταλυτική όταν θα συμπληρωνόταν με τη φυσική απειλή και τον προσωπικό εξευτελισμό τον οποίο επεφύλασσαν οι τραμπούκοι σε όσους έμπαιναν στα εξεταστικά κέντρα. Τέλος, ήταν σίγουροι ότι η βίαιη απάντηση των MAT στη δικιά τους επίθεση θα γεννούσε στους υποψήφιους αισθήματα συμπάθειας και ενοχές, θα μεγάλωνε τις ψυχολογικές τους ταλαντεύσεις, και θα αποτελείωνε κάθε κίνηση προς τις εξετάσεις.

Οι σοσιαλφασίστες περίμεναν επίσης ότι η πλατιά λαϊκή μάζα θα τους αναγνώριζε το ρόλο του θύματος και με τη σειρά της θα δημιουργούσε μια πρόσθετη πίεση προς τους υποψήφιους στη διάρκεια των 4 ημερών που διήρκεσε η μάχη.

Αυτό το σχέδιο συντρίψτηκε γιατί ο λαός, είτε σαν υποψήφιος, είτε σαν επιτηρητής, είτε σαν τηλεθεατής, όχι μόνο δεν έδωσε δεκάρα για τις “θυσίες” των σοσιαλφασιστών, αλλά τους μίσησε ακόμα βαθύτερα εξ αιτίας της άθλιας, απρόκλητης και φασιστικού τύπου επίθεσής τους στους υποψήφιους. Ο λαός δεν ήταν ηλιθίος και κατάλαβε ότι αυτοί που επιτέθηκαν και περικύλωσαν τα σχολεία δεν ήταν σε άμυνα, αλλά ήταν σε επίθεση, και ότι δεν είχαν πάει εκεί για να αμυνθούν στα MAT, ούτε καν για να επιτεθούν στα MAT, αλλά για να επιτεθούν στους υποψήφιους. Ο στόχος τους ήταν να εμποδίσουν τους υποψήφιους να μπουν στα εξεταστικά κέντρα. Αυτή ήταν βία ενάντια στο λαό. Αυτή ήταν καθαρή, αντιλαϊκή βία. Η σύγκρουση των σοσιαλφασιστών με την αστυνομία ήταν συνέπεια αυτής της βίας και δεν ήταν αυτή η βία που ήρθε σαν συνέπεια της σύγκρουσης με την αστυνομία, όπως προσποιούνται επαίσχυντα μερικοί από αυτούς. Εί-

ναι χαρακτηριστικό ότι οι σοσιαλφασίστες για να μη βρεθούν στη δύσκολη θέση να φανούν ανοιχτά σαν επιτιθέμενοι στο λαό, επιχείρησαν την προηγούμενη από τις εξετάσεις νύχτα να μπουν μέσα σε μερικά σχολεία - εξεταστικά κέντρα και να τα καταλάβουν, ώστε το πρώτο να εμφανιστούν σαν αμυνόμενοι και περικυλωμένοι ταυτόχρονα από τα MAT και τους “συμμάχους τους” υποψηφίους.

Έτσι την άλλη μέρα το πρώτο η συμμετοχή των υποψηφίων στο διαγωνισμό ήταν τεράστια, πάντα μέσα στις δοσμένες συνθήκες. Η συμμετοχή τους, που ήταν μόνο σχετικά μειωμένη, εμποδίστηκε αποκλειστικά από τη βία και καθόλου από την ιδεολογική πίεση των πολιορκητών.

Αυτή η πραγματικότητα της τεράστιας συμμετοχής, συνέτριψε πολιτικά, ιδεολογικά και οργανωτικά τη ραχοκοκαλιά του σοσιαλφασισμού, που ταχύτατα αναδιπλώθηκε. Ο στρατηγός Κολοζόφ, που έριξε το βάρος του στα Πατήσια στον κύριο στόχο της επίθεσης όπου τον σοσιαλφασιστικό του στρατό εμψύχωνε ο λοχαγός Τσιριγώτης των διαρρηκτών, εξαφανίστηκε μόλις άρχισαν οι εξετάσεις. Παντού σε όλη την Ελλάδα ο σκληρός πυρήνας των πραξικοπηματιών που αποτελείτο από στελέχη του Περισσού, γνωστούς τραμπούκους, και όλο τον εξωκοινοβουλευτικό συρρετό, χάθηκε τόσο ξαφνικά, όσο είχε εμφανιστεί. Έτσι το έδαφος έμεινε ελεύθερο τις υπόλοιπες μέρες για τους άταχτους του σοσιαλφασιστικού στρατοπέδου, κυρίως τους σπασιματίες και τους γκαζάκηδες των Εξαρχείων που έκαναν τόσες ζημιές ώστε υποχρέωσαν το μεγάλο αφεντικό να τους δηλώνει σαν “παρεισφρείσαντες” ή όταν το παρακάνανε, σαν “προβοκάτορες”.

Στην πραγματικότητα η άρνηση του λαού να θεωρήσει τους κνίτες και την ουρά τους θύματα της αστυνομικής βίας και να τους συμπαρασταθεί, αλλά και η άρνηση των υποψηφίων και των επιτηρητών να συμμορφωθούν προς τις αξιώσεις αυτών των “θυμάτων” έρχεται από πολύ μακριά και ξεπερνάει το πολιτικοκοινωνικό πλαίσιο της συγκεκριμένης μάχης. Οι μάζες έχουν μάθει μέσα από την ίδια την πολιτική και κοινωνική πείρα τους της τελευταίας εικοσαετίας να απεχθάνονται τις μεθόδους του σοσιαλφασισμού και να μην πέφτουν στην παγίδα του ψευτοαριστερού φορμαλισμού. Έχουν μάθει ότι η “αντικατασταλτική - αντιMAT” βία του αναρχισμού και της 17νοεμβρίτικης τρομοκρατίας, είναι φασισμός ή χουλιγκανισμός και δεν έχει καμία σχέση με ένα δημοκρατικό κίνημα. Έχουν μάθει ότι αυτή η μορφή “κινήματος” είναι δύναμη του καθεστώτος και όχι αντικαθεστωτική δύναμη, αφού επιβιώνει ουσιαστικά ανενόχλητη δίχως την παραμικρή λαϊκή υποστήριξη εδώ και δύο δεκαετίες. Ο λαός έχει παρακολουθήσει τόσα χρόνια την επίσημη “αριστερά” να συνυπάρχει και να συγκαλύπτει τους “γνωστούς - άγνωστους”. Έχει δει πόσο πολύ τους χρειάζεται όταν τα δικά της τάγματα εφόδου

επιτίθενται στα Υπουργεία ή στα ΜΜΕ ή στις συγκεντρώσεις των δημοκρατικών κομμάτων, έξω και ενάντια από κάθε θέληση του λαού. Έχει μάθει ότι δίπλα σε κάθε εκδήλωση του καθωσπρέπει σοσιαλφασισμού υπάρχει η φωτιά και το μολότοφ του αναρχοφασιστικού περιθώριου, που καμιά φορά σα λυσσασμένο σκυλί δαγκώνει και τον ίδιο τον προστάτη του. Αυτά είναι πείρα δεκαετιών. Αυτή την πείρα πλήρωσε τώρα ο τακτικός και άτακτος στρατός του Κολοζόφ και οπισθοχώρησε, αν και λυσσασμένος, πνιγμένος μέσα στη γενική κατακραυγή.

Πραγματικά ήταν τρομερός ο τρόπος με τον οποίο η πλατιά μάζα προσανατολίστηκε πολιτικά από την ιδεολογική πίεση των πολιορκητών.

λια κατευθύνονταν για ώρες αποκλειστικά ενάντια στην αστυνομική βία.

Αποδείχτηκε ότι οι εικόνες της βίας και του εξευτελισμού ενάντια στους διαγωνιζόμενους μαζί και η από καιρό υποστήριξη της κοινής γνώμης στη γραμμή της κατάργησης της επετηρίδας, ήταν αρκετές για να γίνει αυτός ο προσανατολισμός. Αυτός ο λαός δεν έχει σήμερα πολιτική έκφραση που να του αναλογεί, αλλά έχει πραγματικά αναπτυγμένο πολιτικό ένστικτο.

Μπορεί να πέφτει στην παγίδα του τούρκικου “εθνικού κινδύνου” επειδή δεν είναι στην άμεση πείρα του η διεθνής και τοπική διπλωματία, αλλά εκεί που η πείρα του είναι άμεση, δηλαδή στα ζητήματα της εσωτερικής πολιτι-

κής πάλης είναι πολύ δύσκολο να εξαπατηθεί.

Η ήττα του σοσιαλφασιστικού μετώπου, στο οποίο στις 12 του Ιούνη ανήκαν τέσσερα κόμματα, (ψευτοΚΚΕ, ΔΗΚΚΙ, ΣΥΝ, ΠΟΛΑΝ) και μια ηγεμονική πολιτική φράξια (η καραμανλική στη ΝΔ), ενώ το κυβερνητικό κόμμα ήταν τουλάχιστον εξαφανισμένο, είναι μια πολύ μεγάλη στιγμή της μεταπολιτευτικής δημοκρατίας.

Οι σοσιαλφασίστες με τις κόκκινες, τις γαλάζιες και τις μαύρες σημαίες, τα σφυροδρέπανα και τους ορθόδοξους σταυρούς τους δεθαντέρουν εύκολα. Το πνεύμα του παλιού ΚΚΕ και του Πολυτεχνείου δεν έχει πεθάνει, όσες μεταμορφώσεις και να κάνει η νέα αντιδραση.

Ο ΝΕΟΝΑΖΙΣΜΟΣ ΕΡΓΑΛΕΙΟ ΠΡΟΒΟΚΑΤΣΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

κριμένα σαν παρακρατική οργάνωση η “Χρ. Αυγή”.

Γιατί δεν αναφέρεται ότι είναι αυτή η συγκεκριμένη συμμορία που ανέλαβε για λογαριασμό του κράτους και της Κυβέρνησης να χτυπήσει και να τρομοκρατήσει το “κίνημα των εκπαιδευτικών”;

Η απάντηση σε αυτό το ερώτημα δεν μπορεί να δοθεί αν δε δει κανείς συγκεκριμένα τον πολιτικό χαρακτήρα αυτής της ναζιστικής συμμορίας.

Για τους αναγνώστες μας, μέσα από τα αλλεπάλληλα άρθρα μας, είναι καθαρός ο χαρακτήρας της, σαν μιας δύναμης του σοσιαλφασιστικού μετώπου, σαν μίας δύναμης που πάντα βρέθηκε στο πλευρό των “κινημάτων” του, είτε στους αγρότες, είτε στους καθηγητές το '97, είτε στους ναυτεργάτες, είτε στην Ιονική και πάντα μαχητικά ενάντια στην Ενωμένη Ευρώπη και στις ΗΠΑ. Και όμως ποτέ δεν καταγγέλθηκε από κανέναν σαν μία προβοκατόρικη ναζιστική οργάνωση, όπως γίνεται άλλωστε και τώρα.

Το δολοφονικό χτύπημ

ΤΟ ΤΕΡΑΤΩΔΕΣ ΚΡΑΤΟΣ ΚΟΚΚΑΛΗ

Ο πόλεμος Ελευθεροτυπίας - Κόκκαλη, στον οποίο μπήκε και η Καθημερινή του Αλαφούζου στο πλευρό του Τεγόπουλου, έφερε στην επιφάνεια σε όλο του το μεγαλείο την αυτοκρατορία τέρας που έχει δημιουργήσει ο Κόκκαλης στηριζόμενος στη σκανδαλώδη προνομιακή του μεταχείριση από το Δημόσιο. Από την άλλη αποκάλυψε τον παρασιτισμό και τη διαφθορά αυτού του τέρατος που απομούζα το Δημόσιο και διαλύει την οικονομική ζωή της χώρας. Ο πράκτορας της Στάζι, και εκπρόσωπος των ρώσικων συμφερόντων στη χώρα, έχει καταφέρει με τη στήριξη του σοσιαλφασισμού να εξαρτήσει ως ένα βαθμό τεχνολογικά τον ΟΤΕ και να διεισδύσει στη μηχανοργάνωση των περισσότερων δημόσιων υπηρεσιών.

Με βάση την τεράστια οικονομική του δύναμη επιχειρεί να γίνει πολιτικός παράγοντας μέσα από τον Ολυμπιακό, βάζοντας την ΠΕΦΟ να στηρίξει τον υπουργό του Λαλιώτη στον Πειραιά, Φωτίου και τον υπουργό του ψευτοΚΚΕ στο Πέραμα Πατσιλινάκο.

Ο ΔΙΑΠΛΕΚΟΜΕΝΟΣ ΚΟΚΚΑΛΗΣ ΚΑΙ Ο “ΔΙΑΠΛΕΚΟΜΕΝΟΣ” ΤΕΓΟΠΟΥΔΟΣ

Εδώ πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τον ορισμό της διαπλοκής. Για το σοσιαλφασιστικό μέτωπο ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ υπάρχει διαπλοκή όπου δεν υπάρχει Κόκκαλης, όπου στην οικονομική ζωή κυριαρχούν τα τμήματα του ευρωπαϊκού ή του αναπτυξιακού κεφαλαίου της αστικής τάξης. Η πραγματικότητα είναι αντίστροφη. Ο μεγαλύτερος διαπλεκόμενος στην οικονομική και πολιτική ζωή της Ελλάδας σήμερα είναι ο Κόκκαλης, ο οποίος για άλλη μια φορά απολαμβάνει οικομενική στήριξη από τα κόμματα, με κάποιες παραφωνίες στο εσωτερικό τους (Κεφαλογιάννης, Καμμένος στη Ν.Δ.).

Θα εξετάσουμε σ' αυτό το σημείο πως διαπλέκεται ο Κόκκαλης.

Ο άνθρωπος που άνοιξε πρώτος τον δρόμο στον Κόκκαλη ήταν ο πράκτορας της Ρωσίας Παπανδρέου. Επί κυβερνήσεως Παπανδρέου, και με τη στήριξη του Α. Παπανδρέου, η Βάσω Παπανδρέου τσάκισε την ελληνική βιομηχανία παραγωγής ηλεκτρονικού τηλεπικοινωνιακού υλικού, την ΕΛΒΗΛ, μπλοκάροντας την ανάθεση της προμήθειας των ψηφιακών παροχών του ΟΤΕ υπέρ του Κόκκαλη. Η διείσδυση στον πράκτορα Κόκκαλη ξεκίνησε με το τσάκισμα της ντόπιας βιομηχανίας. Από το 1981 εώς το 1998, άλλαξαν κυβερνήσεις σ' αυτόν τον τόπο, αλλά ο Κόκκαλης παρέμεινε ακλόνητος. Η οικουμενική συνέχισε την αμαρτωλή σχέση ΟΤΕ - Κόκκαλη. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη υπόγραψε τη σύμβαση για το “ΞΥΣΤΟ” αλλά αρνήθηκε πεισματικά να υπογράψει τη σύμβαση ανάθεση 1.100.000 ψηφιακών παροχών. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έπεισε όταν προσπάθησε να ιδιωτικοποιήσει τον ΟΤΕ, και ο ίδιος ο Μητσοτάκης κατάγγειλε τον Κόκκαλη σαν υπεύθυνο για την πτώση του. Η σύμβαση του Κόκκαλη υπογράφηκε τε-

λικά το 1994 επί κυβερνήσεως ΠΑΣΟΚ. Ο Ανδριανόπουλος τάραξε τα νερά το 1996 όταν με έγγραφη αναφορά του στον εισαγγελέα ζήτησε τη διερεύνηση της τελευταίας αυτής ανάθεσης, γιατί υπήρχαν καλύτερες προσφορές και γιατί ο Κόκκαλης ήταν χρεωμένος στον ΟΤΕ. Ο αντεισαγγελέας Εφετών Ζορμπάς ανέλαβε να εκκαθαρίσει δικαστικά τον Κόκκαλη, αλλά πριν προλάβει εκιαθαρίστηκε ο ίδιος από τον εκπρόσωπο του σοσιαλφασισμού στη δικαστική εξουσία Τζανακάκη, που έδωσε την υπόθεση στον δικό του Καράμπελα. Αποτέλεσμα ήταν το πρόσφατο απαλλακτικό βούλευμα που άφηνε μάλιστα υπόνοιες δόλιας συμπεριφοράς για τους διώκτες του Κόκκαλη, οι οποίοι από κατήγοροι μετατράπηκαν σε κατηγορούμενοι! Το τελευταίο μεγάλο πακέτο ψηφιακού υλικού ύψους άνω 380 δις δόθηκε πρόσφατα σε Ιντρακόμ και Ζίμενς με τις περίφημες “προγραμματικές συμφωνίες”.

Η κυβέρνηση Σημίτη με υπουργό Ανάπτυξης πάλι τη μοιραία Β. Παπανδρέου, άφησε τον Κόκκαλη να δικτυωθεί ακόμα περισσότερο μέσα στο Δημόσιο και στην οικονομική ζωή της χώρας. Ο Κόκκαλης είναι το ρωσόδουλο κεφάλαιο, το στήριγμα της ρωσόφιλης αστικής τάξης και της ρωσόδουλης φράξιας της στην οικονομία. Η κυβέρνηση Σημίτη, υποτακτική στο Λαλιώτη, με τη Β. Παπανδρέου να διατηρεί σκοτεινές σχέσεις με τον Κόκκαλη, δεν μπορεί παρά να βοηθά την ανάπτυξη του. Η κυριαρχία του Κόκκαλη οφείλεται στη στήριξη του από την οικουμενική εξουσία Λαλιώτη-ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ-καραμανλικής Ν.Δ. Σε αυτή την παρέα τελευταία προστέθηκε και το επίσης ρωσόφιλο ΔΗΚΚΙ. Το χτύπημα του Κόκκαλη και το πέταγμα του έξω από οποιονδήποτε τομέα της οικονομικής ζωής και κυρίως έξω από το Δημόσιο είναι καθήκον της πολιτικής δημοκρατίας στη χώρα.

Ας δούμε λοιπόν, που απλώνει τα πλοκάμια του τέρας

Κόκκαλη:

Στον τομέα των τηλεπικοινωνιών: Η εταιρεία Ιντρακόμ έχει αναλάβει σχεδόν μονοπωλιακά τις προμήθειες του ΟΤΕ. Η Ιντρακόμ είναι η ναυαρχίδα του ομίλου Κόκκαλη, η εταιρεία που χρησιμοποιήθηκε για να αποκτήσει κύρος και υπόσταση ο Κόκκαλης στο εξωτερικό. Ο ΟΤΕ έκανε τον Κόκκαλη δειθυντική επιχειρηματία.

Η Ιντρακόμ συμμετέχει σε ποσοτό 10% στην εταιρεία κινητής τηλεφωνίας Panafon, ενώ παράλληλα έχει παρουσία σε αρκετές χώρες της ανατολικής Ευρώπης με θυγατρικές όπως η Bulfon που έχει άδεια καρτοτηλεφώνων στη Βουλγαρία, η Intrainvest και η Intracom στη Ρουμανία, ενώ συμμετέχει σε πολλές εξαγωγικές δραστηριότητες του ΟΤΕ έχοντας το ρόλο του προμηθευτή υλικών.

Πρόσφατα, συμφώνησε με την αμερικανική εταιρεία “Northrop Grumman Corporation” την παραγωγή ηλεκτρονικών εξαρτημάτων του αμυντικού υλικού που προορίζεται για τα συστήματα του αεροσκάφους E-2C Hawkeye που θα παράγονται στις εγκαταστάσεις της. Έχει ήδη εξασφαλίσει συμμετοχή σε προγράμματα του ΝΑΤΟ, προφανώς χάρη στη ρωσόφιλη φράξια Κλίντον.

Στον τομέα της πληροφορικής: Η εταιρεία Ιντρασόφτ έχει αναλάβει τη μηχανοργάνωση των υπηρεσιών του Δημοσίου. Μέσα σε λίγα χρόνια έχει γίνει μία από τις μεγαλύτερες επιχειρήσεις του κλάδου, επειδή σ' αυτήν γίνονται όλες οι αναθέσεις.

Ενδεικτικά αναφέρουμε το πρόγραμμα μηχανογράφησης των Εφοριών Taxis και την επεξεργασία των δηλώσεων ΦΜΑΠ, και του εντύπου E9 που ανατέθηκαν στην Ιντρασόφτ από το υπουργείο Οικονομικών.

Στον τομέα της υγείας: Η εταιρεία Medisoft δημιουργήθηκε πρόσφατα από τον Κόκκαλη σε συνεργασία με τον ομίλο επιχειρήσεων του Γ. Αποστολόπουλου. Θα ασχοληθεί με την ανάπτυξη, παραγωγή και εμπορία προϊόντων λογισμικού, την τηλεματική, την τηλεϊατρική και την ανάπτυξη πληροφοριακών συστημάτων μηχανοργάνωσης σε οργανισμούς υπηρεσιών υγείας.

Στον τομέα του αθλητισμού: Ο Κόκκαλης είναι πρόεδρος της ΠΑΕ Ολυμπιακός, μία θέση που διατηρεί ακόμα επίσης με την “ευγενική χορηγία” του κράτους, που προχώρησε σε ρύθμιση των χρεών της ΠΑΕ. Εώς το 2003 ο Ολυμπιακός θα πληρώνει σε μηνιαίες δόσεις των 30-50 εκατομμυρίων δραχμών το χρέος που δημιουργήθηκε στις αρχές της δεκαετίας

του 1990!

Η κοινοπραξία “Στιγμιαίο Λαχείο” στην οποία μετέχει κατά πλειοψηφία ο Κόκκαλης από το 1993 έχει αναλάβει τη διαχείριση του ΞΥΣΤΟ.

Η Ιντραλότ, εταιρεία του Κόκκαλη που δραστηριοποιείται στο χώρο των τυχερών παιχνιδιών ανάλαβε την ανάπτυξη του ΛΟΤΤΟ, ενώ διεκδικεί την ανάληψη της διοργάνωσης του Αθλητικού Στοιχήματος που προγραμματίζει ο ΟΠΑΠ.

Ο κύκλος εργασιών της εταιρείας Ιντρακόμ, το πρώτο εξάμηνο του 1998 θα κυμανθεί στα 40 δισεκατομμύρια δρχ. έναντι 23 δις που ήταν το αντίστοιχο εξάμηνο του 1997 (αύξηση 73,9%). Στις επιχειρήσεις του Κόκκαλη απασχολούνται σήμερα περίπου 3.500 ατόμα με πρόβλεψη να δημιουργηθούν άλλες 1.500 νέες θέσεις εργασίας την προσεχή πενταετία.

Δεν είναι ο Τεγόπουλος λοιπόν που τράφηκε και γιγάντωσε από τη σχέση του με το κράτος, αλλά ο Κόκκαλης.

ΨΗΦΙΑΚΗ ΤΗΛΕΟΡΑΣΗ-ΑΘΛΗΤΙΚΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ-ΟΤΕ ΜΟΛΔΑΒΙΑΣ ΕΝΑ, ΔΥΟ, ΤΡΙΑ, ΠΟΛΛΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΚΟΚΚΑΛΗ

Η λειτουργία ψηφιακής τηλεόρασης στην Ελλάδα, έγινε η αιτία για να ξεκινήσει η Ελευθεροτυπία την εκστρατεία ενάντια στον Κόκκαλη. Δεν ήταν όμως ο Τεγόπουλος που έριξε το γάντι.

Η κυβέρνηση Σημίτη εκμεταλλεύμενη την ευκαιρία που της δινόταν από την ευρωπαϊκή νομοθεσία ανοίξει το δρόμο για τη λειτουργία ψηφιακής τηλεόρασης στην Ελλάδα από ιδιώτες και κάλεσε κάθε ενδιαφέρομενο που είχε τις απαραίτητες τεχνικές γνώσεις, τις υλικές και οικονομικές προϋποθέσεις να εκδηλώσει το ενδιαφέρον του. Τα κανάλια MEGA και FILMNET δήλωσαν υποψηφιότητα για χορήγηση σχετικής άδειας. Στο MEGA συμμετέχουν οι Τεγόπουλος, Λαμπράκης, Μπόμπολας και Βαρδινογιάννης. Όλα φαίνονταν ν

Οι τραμπουκίσμοι στο λαό στις 12 Ιούνη ο "ΚΙΝΗΜΑΤΙΚΟΣ" ΜΙΚΡΟΑΣΤΙΣΜΟΣ διαβαίνει το ρούβικωνα του ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ

Η μεγάλη μάχη της 12 του Ιούνη χάραξε πιο βαθιά από κάθε άλλη φορά τα δύο στρατόπεδα στην Ελλάδα. Από τη μια το στρατόπεδο της δημοκρατικής νομιμότητας και της προόδου. Από την άλλη το στρατόπεδο του σοσιαλφασισμού. Αυτοί που μπήκαν στο δεύτερο στρατόπεδο στις 12 του Ιούνη οδηγούνται σε μια οριστική ρήξη με το λαό. Πολύ δύσκολα ένας δημοκράτης θα μπορούσε να σταθεί δίπλα και ακόμα χειρότερα να χαιρετήσει τους χυδαίους τραμπουκισμούς και τις εξευτελιστικές χειρονομίες απέναντι στην αληθινά άμαχη μάζα, απέναντι σε αυτό που με γενικό τρόπο ονομάζουμε λαό, τους υποψήφιους του ΑΣΕΠ.

Ασφαλώς στο σοσιαλφασιστικό στρατόπεδο δεν μπήκαν όλοι με τον ίδιο τρόπο και δεν ήταν όλοι φασίστες. Είναι άλλο πράγμα ο έμπειρος κνίτης τραμπούκος του ψευτοΚΚΕ ή του ΣΥΝ, που είναι οπαδός των ταγμάτων εφόδου του Ρεμ, διεφθαρμένος ως το μεδούλι, άλλο ο διαρρήκτης του ΜΛ-ΚΚΕ που είναι μικροαστός, άλλο ο ΚΚΕ(μ-λ), ο ΟΣΕΤζής, ο Α/Συνέχεια, και ο μέσος ΝΑΡίτης που είναι οι κληρονόμοι του αντιδραστικού τροτσκισμού, οι οποίοι είναι διατεθειμένοι να βοηθήσουν τη σοσιαλφασιστική πολιτική δικτατορία χωρίς να είναι όλοι έτοιμοι να πάνε ως τις πιο ακραίες συνέπειές της, και είναι άλλο, τέλος, ο “κινηματίας” μικροαστός ρομαντικός φορμαλιστής που τον συναντάμε στην Κίνηση ή στην ΑΚΟΑ ή στις παρυφές του ΣΥΝ, ή στους γενικά παροπλισμένους και ανεξάρτητους “τέως” που κάθε τόσο ενθουσιάζονται από κάθε νέα “επανάσταση” που κηρύσσει ο Περισσός, και μετά απογοητεύονται και ξαναπέφτουν σε συλλογή. Από τη συγκεκριμένη πολιτική άποψη όλοι αυτοί έκαναν την ίδια ζημιά, αφού μπήκαν αντικειμενικά κάτω από την καθοδήγηση του Κολοζόφ. Μάλιστα οι καλύτεροι από αυτούς έκαναν τη μεγαλύτερη ζημιά, γιατί έδωσαν νέο αίμα, ευρύτητα και κάποιο κύρος στον άθλιο και απομονωμένο στρατό των παλιών τραμπούκων.(Μιλάμε ως εδώ για τον πολιτικό σοσιαλφασιστικό στρατό της 12 του Ιούνη και όχι για τη μοναδική κοινωνική του πτέρυγα που ήταν οι αναπληρωτές).

Όμως από την άποψη της πολιτικής στρατηγικής, ενδιαιφέρει πολύ το δημοκρατικό στρατόπεδο και τους κομμουνιστές η ανάλυση των όρων κάτω από τους οποίους όλοι αυτοί βρέθηκαν μαζί στο άγριο πανηγύρι. Κι αυτό γιατί τώρα περισσότερο από ποτέ είναι αναγκαία η πάλη για την απομόνωση του σκληρού πυρήνα των σοσιαλφασιστών από μια πιο ενδιάμεση πολιτικά και ευρύτερη αριθμητικά μικροαστική μάζα που μπορούν να επηρεάζουν και να χρησιμοποιούν στην πρώτη γραμμή της εφόδου τους.

Γι' αυτούς τους τελευταίους η φασιστική βία που άσκησαν στους διαγωνιζόμενους και τους επιτηρητές είναι βία σε απεργοϊσπάστες ή βία στους βοηθούς των ΜΑΤ.

Τους είναι αδύνατο να καταλάβουν ότι οι ίδιοι είναι τμήμα ενός άλλου κατασταλτικού μηχανισμού δηλαδή των KNAT και, επίσης, ότι είναι οι ίδιοι που έχουν την πολιτική και ιδεολογική γραμμή των απεργοσπαστών, δηλαδή της μειοψηφίας που συγκρούεται με τα γενικότερα συμφέροντα, αλλά και τις διαθέσεις της εργατικής τάξης. Ιδιαίτερα ο μικροαστός έχει δουλευτεί χρόνια από το ψευτοΚΚΕ να βλέπει κύρια στα MAT το φασισμό και όχι στις δυνάμεις που επιτίθενται στον κοινοβουλευτισμό από τη μεριά του αναδυόμενου φασιστικού μηχανισμού βίας. Οι μικροαστοί φορμαλιστές είναι αδύνατο να συλλάβουν τους λόγους που έκαναν το χιτλερισμό να περάσει από μια περίοδο παρανομίας και μαχητικής σύγκρουσης με τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης και τους κατασταλτικούς της μηχανισμούς, πριν έρθει στην εξουσία. Η “νέα τάξη” πρέπει υποχρεωτικά να αναδυθεί μέσα από τη σύγκρουση με την “παλιά τάξη” της παρακμασμένης αστικής δημοκρατίας. Μόνο αυτή την πορεία άλλωστε μπορούν να καταλάβουν σαν επαναστατική τα φανατικά και τσακισμένα μικροαστικά στρώματα που στηρίζουν κάθε ναζισμό στην πορεία του προς την εξουσία. Αυτό το μίσος του παλιού αστικού κόσμου είναι που τους τυφλώνει και υποστηρίζουν κάθε καινούργια φόρμα, ακόμα και την πιο σάπια αυτού του παλιού κόσμου, αρκεί αυτή να διακτηρύσσει τη ρίζη με αυτόν τον κόσμο. Αυτή είναι η φασιστική αντιστροφή.

Όμως από την άποψη της πολιτικής στρατηγικής, ενδιαφέρει πολύ το δημοκρατικό στρατόπεδο και τους κομμουνιστές η ανάλυση των όρων κάτω από τους οποίους όλοι αυτοί βρέθηκαν μαζί στο άγριο πανηγύρι. Κι αυτό γιατί τώρα περισσότερο από ποτέ είναι αναγκαία η πάλη για την απομόνωση του σκληρού πυρήνα των σοσιαλφασιστών από μια πιο ενδιάμεση πολιτικά και ευρύτερη αριθμητικά μικροαστική μάζα που μπορούν να επηρεάζουν και να χρησιμοποιούν στην πρώτη γραμμή της εφόδου τους.

Γι' αυτούς τους τελευταίους η φασιστική βία που άσκησαν στους διαγωνιζόμενους και τους επιτηρητές είναι βία σε απεργοσπάστες ή βία στους βοηθούς των MAT.

Ας έρθουμε πάλι στη συγκεκριμένη περίπτωση και ας δούμε πως δουλεύει η αντιστροφή στην περίπτωση της μάχης των εξετάσεων. Οι διαγωνιζόμενοι και οι επιτηρητές στη συγκεκριμένη περίπτωση έκφραζαν τη γενική αντίληψη και θέληση του λαού υπέρ του ελέγχου, της αξιολόγησης και της επιλογής των καθηγητών. Η κατάργηση της επετηρίδας είναι τυμήμα αυτής της διαδικασίας. Για το λαό οι καθηγητές είναι ένας μηχανισμός τους κράτους, ουσιαστικά της άρχουσας τάξης που ελέγχει, αξιολογεί και επιλέγει τους μαθητές, τα παιδιά του. Καταλαβαίνουν τελείως ότι αυτός ο μηχανισμός πρέπει να ελέγχεται και ο ίδιος με τη σειρά του γιατί αλλιώς θα διαφειρόταν απόλυτα.

Ο σοσιαλφασισμός όμως δεν ενδιαφέρεται για τη γενική θέληση του λαού. Τον ενδιαφέρει μόνο η τυπική θέληση των σφραγίδων που ελέγχει ή που κατασκεύασε. Πάλι πουλάει φόρμα στους μικρο-αστούς. Τους λέει: Ή ΟΛΜΕ αποφάσισε ότι ο διαγωνισμός είναι άκυρος, το ίδιο αποφάσισαν οι αδιόριστοι, οι αναπληρωτές κλπ. Ο λαός γι' αυτούς είναι οι συνδικαλιστικές σφραγίδες που διοικούν. Τι τους νοιάζει ότι ΚΑΜΙΑ γενική συνέλευση δεν αποφάσισε αποκλεισμό των ΕΛΜΕ; Τι τους νοιάζει ότι ακόμα και οι συνελεύσεις των ΕΛΜΕ που αποφάσισαν υπέρ της διατίրησης της επετηρίδας ήταν εντελώς άμαζες; Και πώς να μην ήταν άμαζες αφού η ηγεσία της ΟΛΜΕ συντρίψτηκε ηθικά στα μάτια της τεράστιας πλειοψηφίας των καθηγητών από το περσινό απατεωνίστικο, τυχοδιωκτικό κίνημα για τις αυξήσεις, οπότε άρχισε να ασκεί τη χειρότερη δικτατορία κατά των “διαφωνούντων” μέσα στις γενικές συνελεύσεις;

Αλλά οι μικροαστοί “αγωνιστές” ούτε τις ξέρουν αυτές τις λεπτομέρειες ούτε ενδιαφέρονται να τις μάθουν. Γι’ αυτούς η αριστερή γραμμή είναι η απεργία έστω και η πιο απατεωνίστικη, έστω και σαν απόφαση της πιο αισχρής μειοψηφίας ενάντια στη γενική θέληση ενός κλάδου, και βέβαια όλου του λαού, που σύσσωμος το ’97 ήταν αντίθετος στη συνέχιση της απεργίας της ΟΛΜΕ. Αυτά δεν ενδιαφέρουν. Ενδιαφέρει η φόρμα. Αρκεί να είναι μια “δικτατορία της αριστεράς” και είναι ευλογημένη. Αυτός είναι ο σοσιαλφασισμός της φόρμας πριν γίνει ταξικά συνειδητός. Τώρα ενδιαφέρει να νικήσει το “κίνημα” υπέρ της επετηρίδας, το “κίνημα” κατά των εξετάσεων. Για ένα δημοκράτη με λάθος γραμμή το κίνημα κατά των εξετάσεων θα είχε τελειώσει όταν 45.000 άνθρωποι, ενάντια στη θέληση μερικών θλιβερών ΟΛΜΕτζήδων, που είχαν τότε μαζευτεί στις Νομαρχίες για να εμποδίσουν τις αιτήσεις, **αποφάσισαν ότι θέλουν να συμμετέχουν στον διαγωνισμό**. Αυτός είναι πολύς κόσμος και αποτελεί ένα ακαταμάχητο κριτήριο για ένα δημοκράτη συνδικαλιστή. Το πολύ να δοκιμάσει λίγη προπαγάνδα ακόμα κατά του διαγωνισμού, αλλά ποτέ δε θα διενοείτο να τον εμποδίσει με τη βία.

Για τον σοσιαλφασισμό δεν υπάρχει πρόβλημα ούτε εδώ. Διαπιστώνει ότι οι 45.000 “καθυστερημένοι”, “απολίτικοι”, “δεξιοί” κ.λπ πέφτουν σαν τα όρνεα να φάνε τις θέσεις των 18.000 αναπληρωτών, οπότε απέναντι τους όχι μόνο επιτρέπεται αλλά επιβάλλεται η βία. Εκείνη τη στιγμή ο σο-

σιαλφασισμός μεταποίεται από το γενικό “κίνημα των αδιόριστων” στο ειδικό “κίνημα των αναπληρωτών”. Στην ουσία το “κίνημα των αδιόριστων” έχει χρεωκοπήσει από την αρχή αφού οι αδιόριστοι έχουν γενικά αντιμαχόμενα ανάμεσά τους συμφέροντα. Οι μεγαλύτεροι σε ηλικία καθηγητές έχουν συμφέρονταν από την επετηρίδα, οι μικρότεροι έχουν συμφέρονταν από το διαγωνισμό. Αλλά η γενική κίνηση των πραγμάτων είναι τέτοια ώστε όσο περνάνε τα χρόνια να μεγαλώνει ο αριθμός των μακρινών της επετηρίδας, (δηλαδή των νέων αποφοίτων των AEI) σε σχέση με τους κοντινούς. Δηλαδή η γενική κίνηση της μάζας των αποφοίτων είναι υπέρ της κατάργησης της επετηρίδας ανεξάρτητα που αυτό είναι και υπέρ των μαθητών που εξασφαλίζουν με το διαγωνισμό σχετικά καλύτερους σε γνώσεις και απόλυτα νεότερους σε ηλικία καθηγητές.

σουν απόλυτη κάλυψη για τους
ίδιους.

Αλλά οι σοσιαλφασίστες καθοδηγητές τους δεν ήθελαν να εξασφαλίσουν πρόσληψη για τους αναπληρωτές, αλλά μόνο έναν στρατό απελπισμένων. Έτσι εξ αρχής σαμπόταραν κάθε διαπραγμάτευση με το Υπουργείο που δε θα αμφισβητούσε την επετηρίδα και μάντρωσαν τους αναπληρωτές στο μαύρο τους μέτωπο. Με λίγα λόγια απέναντι στους αναπληρωτές λειτούργησαν κυρίως σαν προβοκάτορες. Τύποι σαν το Χαλιορή τους εξασφάλισαν το πολύτιμο άλλοθι και ένα μικρό κοινωνικό στρατό που τον γύμνασαν με τα σπασίματα στα γραφεία του ΠΑΣΟΚ και την απόπειρα “μπούκας” στο Ζάπειο πριν τη μεγάλη μάχη της 12 του Ιουνίου.

Πραγματικά κανείς από τους 45.000 υποψηφίους δε συμμετείχε στην αρπαγή των θέσεων των αναπληρωτών. Αν συμβεί τελικά αναπληρωτές να χάσουν τη δουλειά τους, γι' αυτό θα είναι κυρίως υπεύθυνοι οι προβοκάτορες

που τους χρησιμοποίησαν.

Όμως η συνείδηση των μικροαστών “κινηματών” που ακολούθησαν τους σοσιαλφασίστες στο πραξικόπημα της 12 του Ιούνη δε φημίζεται για τη διεισδυτική της ματιά στο βάθος των κοινωνικών κινημάτων, αλλά για τον τυφλό τρόπο με τον οποίο εντάσσονται στους “κοινωνικούς” πολέμους που κηρύσσει το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ. Η σύγκρουση με την αστυνομία επισφραγίζει στα μάτια τους την ορθότητα και την επαναστατικότητα του στρατοπέδου τους. Ειδικά όταν πρόκειται για μικροαστικά στρώματα δίχως καμία αριστερή ακτινοβολία όπως είναι αυτά των καθηγητών, των τραπεζοϋπαλλήλων, ή ακόμα χειρότερα όταν πρόκειται για πλούσιους αγρότες, η συμμετοχή στο επαναστατικό στρατόπεδο δεν κρίνεται από το δίκιο του ίδιου του “κινήματος”, αλλά από τη βία της αστυνομίας ενάντια του. Κανένας αναρχικός που σέβεται τον εαυτό του δε θα συμμετείχε με κέφι σε ένα στρατό υπό την ηγεσία των “ρεφορμιστών” της ΟΛΜΕ σε μια διαδήλωση ρουτίνας. Όμως αυτόματα η σύγκρουση με τα ΜΑΤ μετατρέπει μια “ρεφορμιστική” πορεία σε “επαναστατική”.

Ο Περισσός δε διάλεξε τυχαία να κατευθύνει τα πυρά του στα MAT και όχι στους υποψήφιους του ΑΣΕΠ. Ο μικροαστικός στρατός δεν έχει ρυθμιστεί στο να μισεί υποψήφιους του ΑΣΕΠ αλλά MAT. Αλλά και ο λαός αντιπαθεί γενικά την αστυνομία από τους παλιούς και νέους δεσμούς της με κάθε λογής φασισμούς, αλ-

ΤΟ ΤΕΡΑΤΩΔΕΣ ΚΡΑΤΟΣ ΚΟΚΚΑΛΗ

συνέχεια από τη σελ. 4

Στοίχημα. Όμως, από τη μια ο αποκλεισμός αυτής της συμμετοχής για να χωράει ο Κόκκαλης στο παιχνίδι θα μειώσει τον τζίρο του ΟΠΑΠ, από την άλλη, η φύση του παιχνιδιού επιβάλλει τη συμμετοχή των ελληνικών ομάδων. Χρήσιμο είναι να αναφέρουμε εδώ ότι ούτε οι ομάδες, ανεξάρτητα από το αν θα συμμετέχουν τελικά, ούτε οι αθλητικοί οργανισμοί θα παίρνουν ποσοστό από το Αθλητικό Στοίχημα σε αντίθεση με τη μέχρι τώρα πρακτική που ακολουθείται στο ΠΡΟΠΟ, για να καταλήγουν περισσότερα χρήματα στο πουγκί του Κόκκαλη. Οι δε εμπλεκόμενοι υπουργοί υπερασπίζουν μέχρι τελικής πτώσεως τα συμφέροντα Κόκκαλη. Τη στιγμή που πέρασε το ΞΥΣΤΟ είναι δύσκολο να φανταστεί κανείς ότι θα μπλοκαριστεί το “Αθλητικό Στοίχημα”.

Στον πόλεμο που άνοιξε ο Τεγγόπουλος, μπήκε και η Καθημερινή του Αλαφούζου δημοσιεύοντας το σκάνδαλο με τις διαπραγματεύσεις για την αγορά ποσοστού του ΟΤΕ Μολδαβίας. Συγκεκριμένα η Καθημερινή αποκάλυψε ότι ο Κ. Τσουκαλίδης, ανώτατο στέλεχος της Ιντρακόμ, στενός συνεργάτης του Κόκκαλη, και πρόξενος της Μολδαβίας στην Ελλάδα (!), ανέλαβε να διαπραγματεύει για λογαριασμό του ελληνικού ΟΤΕ την εξαγορά του 40% των μετοχών του Τηλεπικοινωνιακού Οργανισμού Μολδαβίας (Moldtelecom), ανεβάζοντας αυθαίρετα το ύψος της προσφοράς. Την εξαγορά αυτή θέλει ο Κόκκαλης, για να αναλάβει μέσω των αναθέσεων του ΟΤΕ και τις προμήθειες του ΟΤΕ Μολδαβίας, καθώς και για να προωθηθεί η σύσφιγξη των σχέσεων με το ρώσικο μπλοκ. Η ασυδοσία αυτή του Κόκκαλη εξασφαλίζεται από το νέο διευθύνοντα σύμβουλο του ΟΤΕ Χρυσολούρη, ο οποίος βούλιαξε την COSMOTE για να μη χτυπήσει την PANAFON. Είχαμε γράψει από την αρχή για τον Χρυσολόγη ότι ανήκει στο ρωσόφιλο μπλοκ.

Από τον μέχρι τώρα απολογισμό των πεπραγμένων Κόκκαλη, φαίνεται ότι ένας σημαντικός αριθμός υπουργών έχει δεθεί στενά με τον Κόκκαλη και υπηρετεί δουλικά τα συμφέροντα του.

Σε ό,τι αφορά τώρα το έργο που προσφέρει ο Κόκκαλης στο Δημόσιο, αυτό αποτιμάται σε σημαντική καθυστέρηση του εκσυγχρονισμού των υπηρεσιών και σε απάτες κλίμακας. **Για παράδειγμα, η Καθημερινή αποκαλύπτει στοιχεία σύμ-**

φωνα με τα οποία η Ιντρακόμ και η Ζίμενς έχουν αναλάβει με τις προγραμματικές συμφωνίες παραγγελίες συστημάτων και ψηφιακού υλικού, τα οποία δεν παράγουν στην Ελλάδα, αλλά τώρα ψάχνουν οίκους του εξωτερικού προκειμένου να συμβληθούν, να εισάγουν τα συστήματα και απλώς να τα βαφτίσουν ελληνικά. Ο κύριος λόγος για τον οποίο πρωθήθηκαν οι προγραμματικές συμφωνίες (δηλ. οι απευθείας αναθέσεις) ήταν να υπάρξει εγχώρια προστιθέμενη αξία και ενίσχυση της ελληνικής βιομηχανίας. Να πως οι “ρώσοι” κάνουν το σαμποτάζ μέσω Κόκκαλη.

Στο σύστημα μηχανογράφησης των Εφοριών TAXIS σημειώνεται σημαντική καθυστέρηση με κίνδυνο ο εξοπλισμός τους να καταστεί παρωχημένος, ενώ αναρίθμητα είναι τα λάθη που έγιναν από την Intrasoft κατά την επεξεργασία του E9 για την επιβολή του Φόρου Μεγάλης Περιουσίας, όπως καταγγέλλει ο Σύλλογος Εργαζομένων του ΚΕΠΥΟ. Παρ' όλ' αυτά το υπουργείο Οικονομικών εποιμάζεται να αναθέσει και την επεξεργασία του εντύπου Ε3 ξανά στον Κόκκαλη. Σοβαρές παρατυπίες διαπίστωσε το Νομικό Συμβούλιο του κράτους και στην παράδοση του έργου μηχανογράνωσης του υπουργείου Υγείας. Ο κατάλογος των σκανδάλων Κόκκαλη θα μπορούσε να συνεχιστεί, τα παραδείγματα που αναφέρουμε αρκούν για να κατανοηθεί το μέγεθος του συνολικού σκανδάλου.

Το κράτος του Κόκκαλη αμφισβήτηθηκε με την επέμβαση του εισαγγελέα Πρωτοδικών Κολιοκώστα σε αυτό το τεράστιο σκάνδαλο ο οποίος διόρισε τέσσερις εισαγγελείς ανακριτές για να ερευνήσουν τις καταγγελίες. Κατ' αρχήν αυτή η κίνηση φαίνεται θετική, όμως διατηρούμε τις επιφυλάξεις μας για τη σκοπιμότητα της.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΟΚΚΑΛΗ ΣΤΗΡΙΖΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΟΥ ΜΕΤΩΠΟΥ

Ο Κόκκαλης με θρασύτητα δηλώνει στη γενική συνέλευση των μετόχων της Ιντρακόμ, ότι “όσο θα μας χτυπάνε τόσο θα δυναμάνουμε”.

Στη συνεδρίαση Οικονομικών Υποθέσεων της Βουλής ο Κόκκαλης συμπεριφέρθηκε σαν αφεντικό καλώντας προκλητι-

κά τους βουλευτές να τον ευχαριστήσουν γιατί το ΞΥΣΤΟ απέδωσε περισσότερα έσοδα για το Δημόσιο από όσα πρόβλεπε η σύμβαση, χωρίς αυτό να αναιρεί το γεγονός ότι ο ίδιος έκλεψε χρήματα από το κράτος. Όλοι οι βουλευτές εκτός από τον Κεφαλογιάννη φέρθηκαν ευγενικά στον Κόκκαλη, καταλήγο-

τον. Αυτός δεν μπήκε ούτε καν στον κόπο να δηλώσει ότι προκειται για “προσωπική άποψη” του Καρατζαφέρη

Ο Καραμανλής έχει εγκαταλείψει μόνους τους Κεφαλογιάννη και Καμμένο να καταγγέλουν τον Κόκκαλη ακολουθούμενοι από τους βουλευτές Νικολόπουλο και Αλογοσκού-

φασίστας). Στο ίδιο μήκος κύματος κινείται τελευταία και ο Έβερτ, που προσπαθεί να κάνει ηγετική εμφάνιση στη ΝΔ. Είναι χαρακτηριστικό ότι η ΝΔ δεν έβγαλε καμία ανακοίνωση για την ψηφιακή, ενώ όπως όλο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ, μιλάει για διαπλεκόμενα και διαφάνεια.

Το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ δημιαγωγούν χρησιμοποιώντας τη θεωρία των διαπλεκόμενων γενικά. Μιλάνε για πόλεμο εκδοτών που επιτίθενται στον Κόκκαλη γιατί προσπαθούν να πάρουν κομμάτι από την πίτα της οικονομικής και πολιτικής εξουσίας. Σύμφωνα με τη θεωρία τους όλοι είναι βρώμικοι. Καταγέλλουν ευθέως τον Τεγόπουλο, αλλά όχι τον Κόκκαλη. Αντί επιλόγου θα παραθέσουμε τη θέση του Ριζοσπάστη για τον Κόκκαλη, το 1996. Σε άρθρο του, το μέλος της ΚΕ, Ν. Μπατιστάτος (6/4/1996), είχε χαρακτηρίσει τον Κόκκαλη, “νέα μικρή ιδιωτική επιχείρηση” στην οποία δεν επιτρέπεται “η αυτοδύναμη ανάπτυξη”, λόγω της κυριαρχίας των διεθνώς μεγάλων μονοπολιακών συγκροτημάτων και θεωρεί ότι οι επιχειρήσεις Κόκκαλη εντάσσονται “σε μια προσπάθεια που γίνεται στη χώρα μας για την ανάπτυξη της παραγωγής και ειδικότερα των νέων τεχνολογικών εφαρμογών, έστω κι αν δεν είναι ολοκληρωμένη στο βαθμό που μπορεί κάτω από μια άλλη πολιτική”.

ντας σε ερωτήσεις για τις μεταγραφές του Ολυμπιακού! Οι δε βουλευτές του ΠΑΣΟΚ δεν έκαναν καμία ερώτηση.

Ο Κοσκωτάς ωχριά μπροστά στον Κόκκαλη. Κι όμως ο “λίγος” Κοσκωτάς οδήγησε στην πραξικοπηματική “κάθαρση” του 1989. Είχαμε τότε ειδικά δικαστήρια και εξόντωση των αυτοδυναμικών, κατ' εφαρμογή του σχεδίου του πράκτορα Α. Παπανδρέου.

Σήμερα ο Κόκκαλης απολαμβάνει πλήρη ασυδοσία και ασυλία. Και αυτό γιατί το ίδιο μέτωπο που έκανε την “κάθαρση του 1989”, Α. Παπανδρέου, ψευτοΚΚΕ, ΣΥΝ, καλύπτει σήμερα τον Κόκκαλη. Σήμερα κινδυνεύει όποιος κατηγορεί τον Κόκκαλη. Ο Κακαουνάκης μέσα από τον FLASH, αναλαμβάνοντας το ρόλο της υπεράσπισης κατηγόρησης τον Τεγόπουλο ως ναρκομανή. Ο ναζιστής Καρατζαφέρης έφερε το θέμα στη Βουλή καταγγέλοντας ότι γίνεται λόγος για ένα “ναρκομανή εκδότη” που “ποδηγετεί την πολιτική εξουσία”. Ο Καραμανλής κλήθηκε από την Ελευθεροτυπία να τοποθετηθεί για τις δηλώσεις του βουλευτή

φη (μήπως τον Καμμένο τον σπρώχνει στο αντι-Κόκκαλη μέτωπο ο Καραμανλής, για να κάνει αντιπαθητικό αυτό το μέτωπο αφού ο Κόκκαλης είναι έδρας της ιεράρχης της Α. Ευρώπης”. Το πρόγραμμα αυτό θα δώσει την ευκαιρία στον Κόκκαλη να χωθεί στην εξωτερική πολιτική και να δέσει ακόμα περισσότερο την Ελλάδα στο άρμα της ρώσικης πολεμικής μηχανής.

Πρόσφατα δόθηκαν οι πρώτες τέσσερις υποτροφίες της έδρας “Σ. Κόκκαλης” στο Χάρβαρντ για το ακαδημαϊκό έτος 1998, -99. Οι τέσσερις υπότροφοι επιλέχτηκαν από 50 υψηλούς από χώρες της Κεντρικής και Νοτιοανατολικής Ευρώπης. Πρόκειται για τους:

- Mairia Kafni (ειδική σύμβουλος για θέματα Ε.Ε.)
- Georgi Kadiev (δημοσιογράφος-ανταποκριτής στη Σόφια)
- Sebestyen Gorka (Τμήμα Στρατηγικών Μελετών της ουγγρικής κυβέρνησης, ειδικός σε θέματα NATO)
- Marian Stas (μαθηματικός, επιστήμων Πληροφορικής και ταγματάρχης του ρουμανικού στρατού στο Τμήμα Ανθρώπινου Δυναμικού).

Να λοιπόν πως χρησιμοποιεί τα χρήματα που ληστεύει από το ελληνικό Δημόσιο ο Κόκκαλης. Για να εκπαιδεύει επίλεκτους σοσιαλφασίστες.

Ιντρακόμ και Στάζι

Η Ιντρακόμ του Σ. Κόκκαλη ήταν μία από τις εταιρίες που κρίθηκε ύποπτη για παροχή υψηλής Τεχνολογίας από τη Δύση στην Α. Γερμανία και τη Ρωσία, ενεργώντας στην υπηρεσία της Στάζι και της Κ. Γ. Β. Την υπόθεση αυτή διερεύνησε η επιτροπή του Κοινοβουλίου της Γερμανίας, η Εισαγγε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ Μέρος 20

ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΗΣ "ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ" για να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές

Σε προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής είχαμε αναλυτικό όρθιο για το υπόμνημα που κατάθεσε στις 14 Μαΐου η Αντιναζιστική πρωτοβουλία στον υπουργό Δικαιοσύνης Γιαννόπουλο, ζητώντας να βγει εκτός νόμου η ναζιστική "Χρυσή Αυγή". Το υπόμνημα αυτό συνδευόταν από ένα πλήρη φάκελο με νομικά επιχειρήματα και ντοκουμέντα για τη βία και της θέσης των ναζιστών.

Δημοσιεύμε παρακάτω το δεύτερο μέρος του κειμένου στο οποίο περιέχεται η νομική επιχειρηματολογία μας για να τεθούν εκτός νόμου οι ναζιστές. Μέχρι σήμερα δεν έχουμε λάβει απάντηση από τον υπουργό Δικαιοσύνης.

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 4 ΤΗΣ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

Το άρθρο 4 προβλέπει υποχρέωση του κράτους για απαγόρευση των ρατσιστικών οργανώσεων όπως η "Χρ. Αυγή". Σύμφωνα με τη συγκεκριμένη διατύπωση πρέπει να απαγορεύονται οι οργανώσεις που "παροτρύνουν στη φυλετική διάκριση και οι οποίες την ενθαρρύνουν".

Πρέπει λοιπόν να διευκρινίσουμε πρώτον τον ορισμό της φυλετικής διάκρισης σύμφωνα με τη Διεθνή Σύμβαση και δεύτερον ποιες είναι οι πράξεις που θεωρούνται παρότρυνση και ενθάρρυνση σε φυλετική διάκριση. Ως αποδείξουμε παράλληλα ότι με βάση όσα ήδη αναφέρουμε πιο πάνω η "Χρ. Αυγή" πρέπει να απαγορευθεί.

Για την ερμηνεία που θα επιχειρήσουμε εδώ θα λάβουμε υπόψη το γενικό κανόνα ερμηνείας των διεθνών συνθηκών (άρθρο 31 παρ.3 εδ. γ της Σύμβασης της Βιέννης περί Δικαίου των Συνθηκών) σύμφωνα με τον οποίο κατά την ερμηνεία των διεθνών συνθηκών πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το Διεθνές Δίκαιο έτσι όπως αυτό διαμορφώνεται στη νομοθεσία, στη νομολογία και στην πρακτική που εφαρμόζεται από τα κράτη.

Στο άρθρο 1 της Σύμβασης αναφέρεται ότι: "ο όρος φυλετική διάκριση "υπονοεί κάθε διάκριση, εξαίρεση, παρεμπόδιση ή προτίμηση που βασίζεται στη φυλή, το χρώμα, την καταγωγή ή την εθνική ή εθνολογική προέλευση με το σκοπό ή αποτέλεσμα εικηδένσης ή διακινδύνευσης της αναγνώρισης απόλαυσης ή άσκησης με όρους ισοτήτας των δικαιωμάτων του ανθρώπου και των θεμελιωδών ελευθεριών στον πολιτικό, οικονομικό, κοινωνικό, μορφωτικό ή οποιονδήποτε άλλον τομέα του δημόσιου βίου".

Θα αναφερθούμε επίσης στη μεταγενέστερη Διακήρυξη της UNESCO για τη φυλή και τη φυλετική προκατάληψη του 1978. Στη διακήρυξη δε δίνεται νομικός όρος του ρατσισμού, αλλά ένας αναλυτικός κατάλογος των εκδηλώσεών του θεωρίες που ισχυρίζονται ότι υπάρχουν ανώτερες και κατώτερες φυλετικές ή εθνοτικές ομάδες, απλή δικαιολόγηση τέτοιων θεωριών, ρατσιστικές ιδεολογίες, στάσεις προκατάληψης, συμπεριφορά διακρίσεων, πρακτικές απολήγουσες σε ρατσιστική ανισότητα και, τέλος νομοθεσία και πρακτική διακρίσεων (άρθρο 2).

Στα πιο πάνω αποσπάσματα η "Χρυσή Αυγή" δηλώνει καθαρά: "Ρατσισμός τώρα!".

Η βασική όμως απόδειξη για το ρατσιστική της χαρακτήρα είναι η ανοιχτή υποστήριξη του εθνικοσοσιαλισμού: "Εμείς οι Έλληνες Εθνικοσοσιαλιστές βροντοφωνάζουμε, να διωχθούν τα δύο σκουλήγια Σαδίκ και Φαίκογλου από τη Βουλή των Ελλήνων και να σταλθούν αυτοί και το υπόλοιπο σκυλολογίο από εκεί που ήρθαν, στις αφύλαξες και ξεραμένες μογγολικές στέπες".

"Αυτή η κοσμοθεωρητική στροφή γέννησε το καθεστώς της 4ης Αυγούστου, τον Εθνικοσοσιαλισμό, το Φασισμό, το Φαλαγγισμό και τους άλλους Ευρωπαϊκούς Εθνικισμούς, έθεσε δε τις βάσεις για την ανασυγκρότηση των Δυνάμεων της Παράδοσης του σήμερα και του αύριο! Σ' αυτή την τροχιά έχουμε χρέος να πορευτούμε σ' αυτά τα "αποφασιστικά χρόνια".

'Όταν αναφέρομαστε στις ρατσιστικές θεωρίες, πρέπει κύρια να αναφέρομαστε στο γενικό κεφάλαιο με τίτλο "εθνικοσοσιαλισμός". Αυτό το δόγμα περιγράφεται στο βιβλίο "MEIN KAMPF" (Ο αγώνας μου) του Χίτλερ, το οποίο πολύ σωστά θεωρήθηκε η "Βίβλος του Ρατσισμού". Σύμφωνα με τη θεωρία του την "Αρεία Αλήθεια", οι ανώτερες φυλές οι ανώτερες ράτσες πρέπει να αντικαταστήσουν τις κατώτερες ράτσες. Στην άρεια ράτσα ανατίθεται ο ρόλος να εκπολιτίσει τον κόσμο. Στην άρεια φυλή επιτίθεται ο εβραίος. Δεν υπάρχει καμία αιθλότητα στην οποία, σύμφωνα με τον Χίτλερ, δεν είναι ανακατεύοντος ο εβραίος. Το άρειο αίμα πρέπει να διατηρηθεί καθαρό. Η ανάμειξη είναι το υπέρτατο αιμάτημα".

Είναι γενικά αποδεκτό στη διεθνή νομοθεσία και νομολογία ότι οι υποστηρικτές του εθνικοσοσιαλισμού και του χιτλερισμού αποτελούν τους πιο φανατικούς υποστηρικτές των φυλετικών διακρίσεων, της "ανωτερότητας της Αρείας Φυλής", "της καθαρότητας του αίματος". Ο ίδιος ο χιτλερισμός, ακριβώς επειδή είναι η πιο τελειοποιημένη φυλετική θεωρία, αποτελεί την ωμή παραβίαση όλων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Γ' αυτό η ανθρωπότητα με το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου όταν επέζησε νικηφόρα από την εθνικοσοσιαλιστική λαϊλαπα προχώρησε στα πλαίσια του οργάνου της Διεθνούς Κοινότητας, του ΟΗΕ, σε μία σειρά συμβάσεων για την κατοχύρωση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων ώστε να διακρατιστεί ότι αυτά δεν θα διακινδυνεύουν από ένα νέο Χίτλερ, από μία νέα ψηφιακούστικη ρατσιστική ανωτερότητα στη φυλετική διάκριση που θέλει να προσέλθει στην πράξη, ούτε οπουδήποτε.

Η Διεθνής Αντιρατσιστική Σύμβαση αναφέρει χαρακτηριστικά στο προϊόν της ότι τα συμβαλλόμενα κράτη πιστεύουν ότι κάθε δοξασία που βασίζεται στη φυλετική διαφοροποίηση είναι επιστημονικά σφαλερή, θηβαϊκή καταδικαστέα, κοινωνικά άδικη και επικίνδυνη και ότι καμία δικαιολογία της φυλετικής διάκρισης δεν υπάρχει, ούτε στη θεωρία ούτε στην πράξη, ούτε οπουδήποτε.

Το δεύτερο σκέλος της ερμηνευτικής μας προσέγγισης αφορά τις πράξεις που θεωρούνται παρότρυνση και ενθάρρυνση σε φυλετική διάκριση. Η ρατσιστική πράξη είναι η κάθε μορφής βία που παραβιάζει την αρχή της ισότητας μεταξύ των ανεξάρτητα από φυλή, χρώμα, καταγωγή ή εθνική ή εθνολογική προέλευση, έτσι όπως αυτή κατοχυρώνεται στο Σύνταγμα μας (άρθρο 4 σε συνδυασμό με άρθρο 5 παρ. 2), στην Οικουμενική Διακήρυξη του ΟΗΕ για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου του 1948 (άρθρα 1 και 2), στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τις Θεμελιώδεις Ελευθερίες και τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (άρθρο 14), και στο Διεθνές Σύμφωνο για τα Αστικά και Πολιτικά Δικαιώματα (άρθρο 26). Με αυτή την έννοια παρότρυνση και ενθάρρυνση σε ρατσιστική πράξη αποτελεί κάθε μορφής ρατσιστική προπαγάνδα και υποστήριξη της φυλετικής διάκρισης κάθε έκφραση ρατσιστικής ιδεολογίας, κάθε δημόσια απευθύνση για υιοθέτηση των θέσεων της φυλετικής ή και εθνικής ανωτερότητας.

Η πραγμάτωση της ρατσιστικής ιδεολογίας ήταν το ναζιστικό κράτος του Χίτλερ, που θεμελιώθηκε στη βία ενάντια στις "κατώτερες φυλές" (και ιδιαίτερα τους εβραίους), και στα "κατώτερα έθνη". Μία άλλη μορφή ρατσιστικού κράτους ήταν οι αιφαντίες όπου η εφαρμογή του ρατσισμού βασίστηκε στη σχέση αποικιοκρατικού έθνους-ιθαγενών. Από τα τελευταία και πιο αποτρόπια δείγματα ενός τετούντος ρατσισμού ήταν το καθεστώς του APARTHEID που κατάργησε όλα τα δικαιώματα των ανθρώπων που αγήκαν στη μαύρη φυλή και καταδίκαστηκε από τη διεθνή κοινότητα. Η βία λοιπόν αποτελεί εννοιολογικό στοιχείο του ρατσισμού.

Θα επικαλεστούμε εδώ τον ορισμό που δίνει στο ρατσισμό ο κοινωνιολόγος Albert Memmi: "Ο ρατσισμός είναι η αξιοποίηση γενικευμένη και οριστική των βιολογικών διαφορών πραγματικών ή φανταστικών υπέρ του κατήγορου και σε βάρος του θύματος του για να δικαιολογήσει τα προνόμια του ή την επίθεσή του.. Στοχείο της ρατσιστικής στάσης είναι η προσπάθεια που γίνεται από τον ρατσιστή να νομιμοποιήσει την επίθεση ή να την διατηρήσει, νομιμοποιώντας το προνόμιο. Αυτή η επίθεση ή το προνόμιο είναι πραγματικά ή δυνητικά".

Ο ρατσιστής θα εκφραστεί οπωσδήποτε με επίθεση, με βία για να επιβεβαιώσει την "ανωτερότητά" του. Η θεωρία της φυλετικής ανωτερότητας χρησιμοποιείται για να νομιμοποιήσει τη βία που ήδη ασκεί. Είναι η βάση της βίας.

Γι' αυτούς τους λόγους ένα δημοκρατικό πολίτευμα δεν πρέπει να επιτρέπει την έκφραση στις ρατσιστικές θέσεις, γιατί αυτό σημαίνει ότι προστατεύει την παράνομη βία. Αυτή η στάση αποτελεί στην πράξη κατάλυση των αρχών του δημοκρατικού πολίτευματος.

Η ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΩΝ ΡΑΤΣΙΣΤΙΚΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ ΚΑΙ Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Η επιταγή της Διεθνούς Αντιρατσιστικής Σύμβασης, με βάση μόνο τη γραμματική της ερμηνεία και χωρίς να εξεταστούν το πνεύμα και οι σκοποί της

στη διεθνή συνεργασία και προκαλεί πολιτική έχθρα στους λαούς.
Διαταράσσει σοβαρά την ειρήνη του κόσμου.

Ένα κράτος που επιτρέπει τις φυλετικές διακρίσεις στο εσωτερικό του διακινδυνεύει όχι μόνο την εσωτερική δημοκρατία αλλά και τις φιλικές σχέσεις με τρίτα κράτη. Η παραδοχή ανώτερων και κατώτερων φυλών, ανώτερων και κατώτερων λαών, ανώτερων και κατώτερων εθνών δεν μπορεί παρά να δημιουργεί εχθρότητα που στην κατάλληλη στιγμή μπορεί να μετατραπεί σε πόλεμο και μάλιστα πόλεμο με τα πιο βάρβαρα ρατσιστικά και εθνοεκκαθαριστικά χαρακτηριστικά.

Επειδή η σπουδαιότητα της αντιμετώπισης του ρατσισμού είναι αναγνωρισμένη απ' όλα τα δημοκρατικά κράτη για όλους τους λόγους που αναφέρουμε πιο πάνω, η Διεθνής Αντιρατσιστική Σύμβαση αποτελεί Αναγκαστικό Δίκαιο σύμφωνα με το άρθρο 53 της Σύμβασης της Βιέννης περί Δικαίου των Συνθηκών: "Αναγκαστικός κανόνας του γενικού Διεθνούς Δικαίου είναι κανόνας δεκτός και αναγνωρισμένος από τη Διεθνή Κοινότητα των κρατών στο σύνολο της σαν κανόνας από τον οποίο καμία παρέκκλιση δεν επιτρέπεται και ο οποίος δεν μπορεί να τροποποιηθεί παρά μόνο με νέο κανόνα του γενικού Διεθνούς Δικαίου του ίδιου χαρακτήρα".

Αυτός ο χαρακτήρας της Σύμβασης κάνει την εφαρμογή της υποχρεωτική από όλα τα συμβαλλόμενα κράτη με τη μεγαλύτερη δυνατή συνέπεια.

Πρέπει να επισημάνουμε εδώ ότι Αντιρατσιστική Σύμβαση όπως και όλα τα Διεθνή Σύμφωνα των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου που συνάρθηκαν στο πλαίσιο του ΟΗΕ αποτελεί συνταγματικό κείμενο διεθνούς χαρακτήρα. Το συνταγματικό κράτος εξελίσσεται σήμερα δύναμικά μέσα από τις επιδράσεις που υφίσταται από ένα σύνολο τέτοιων συνταγματικών κειμένων. Τα κείμενα αυτά -είτε εθνικής, είτε διεθνούς ή περιφερειακής προελεύσεως- αποτελούν ένα κομμάτι συνταγματικής πραγματικότητας στο εσωτερικό κάθε κράτους. Η σημασία των κειμένων αυτών για τα συμβαλλόμενα κράτη είναι δεδομένη και συνίσταται στον εμπλουτισμό των εθνικών καταλόγων ατομικών δικαιωμάτων. Από την άλλη πλευρά τα κείμενα αυτά έχουν αναπτύξει ένα τέτοιο χαρακτήρα παγκοσμιότητας που εύκολα τους αποδίδεται ο χαρακτηρισμός του Συντάγματος της Διεθνούς Κοινωνίας ή της πολιτιστικής κληρονομίας της ανθρωπότητας.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Το ελληνικό ποινικό δίκαιο σε συμμόρφωση με την Αντιρατσιστική Σύμβαση χαρακτηρίζει τη ρατσιστική πράξη και τη ρατσιστική έκφραση ποινικό αδίκημα με το Νόμο 927/79 "περί ιολασμού πράξεων ή ενεργειών αποσκοπουσών σε φυλετικές διακρίσεις". Αυτός ο νόμος λαμβάνει τυπικά υπόψη του τη Διεθνή αυτή Σύμβαση από την οποία δεσμεύεται η χώρα μας. Ουσιαστικά την αγνοεί με αποτέλεσμα αυτή να παραμένει ανεφάρμοστη αφού τιμωρεί μόνο την ατομική ρατσιστική έκφραση και πράξη, χωρίς να κηρύσσει παράνομη την οργανωμένη πράξη και την οργανωμένη έκφραση, το ναζιστικό κόμμα.

Θα κάνουμε εδώ μία σύντομη αναφορά σ' αυτό το νόμο για να επισημάνουμε ότι ακόμα και στο πεδίο που καλύπτει είναι εντελώς ανεπαρκής και ανεφάρμοστος. Χαρακτηριστικό του νόμου αυτού είναι ότι η διώξη των εγκλημάτων που αναφέρονται σ' αυτόν είναι δυνατή μόνο ΥΣΤΕΡΑ ΑΠΟ ΕΓΚΛΗΣΗ. Αυτή και μόνη η προϋπόθεση δείχνει ότι στην ιεράρχηση των εγκλημάτων του ποινικού δικαίου, τα φυλετικά εγκλήματα με μικρή σημασία. Ο εισαγγελέας σαν εκπρόσωπος της δικαστικής έξουσίας, σαν κρατικός λειτουργός δεν υποχρέωνται να κινήσει αυτεπάγγελτα ποινική διώξη. Δεν επιτρέπεται στην κοινωνία, στον τρίτο πολίτη που θήγεται να υποβάλει μηνυτήρια αναφορά για να κινηθεί διώξη εναντίον των ναζίστων. Η ευθύνη του κράτους για την υπεράσπιση ημεδαπών και αλλοδαπών μετατίθεται στο ίδιο το θύμα.

Οι ποινές που προβλέπονται είναι ασήμαντες. Δεν ξεπέρνουν τα δύο έτη ενώ αυτός που προτρέπει σε ρατσιστική βία ή αυτός που εκφράζει ρατσιστικές απόψεις μπορεί να τιμωρηθεί για το έγκλημα του και μόνο με χρηματική ποινή.

Για όλους τους παραπάνω λόγους δεν έχουν εκδοθεί δικαστικές αποφάσεις βάσει αυτού του νόμου, δεν υπάρχει σχετική νομολογία. Λαμβάνοντας ως δεδομένη τη δράση μιας ναζιστικής οργάνωσης στη χώρα μας επί δεκαετία, συμπεραίνουμε ότι η ανυπαρξία νομολογίας δεν οφείλεται στο γεγονός ότι στη χώρα μας δεν υπάρχει ρατσιστική βία, αλλά ότι στη θύματα αισθάνονται ότι στη μάχη τους με τους θύτες δεν θα έχουν την κρατική προστασία που τους αρμόζει, ότι αν δώσουν τη δικαστική μάχη θα εκτεθούν ακόμα περισσότερο.

Ουσιαστικά δεν υπάρχει ελληνική αντιρατσιστική νομοθεσία. Αυτή θα αποκτήσει υπόσταση όχι με μία τροποποίηση του Ν. 927/79, η οποία είναι σε κάθε περίπτωση αναγκαία, αλλά μόνο όταν καλυφθεί το κενό νόμου που υπάρχει για την ίδρυση και λειτουργία ναζιστικών οργανώσεων και να επιβληθεί η απαγόρευση τους.

Η ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΗ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ

Η Ευρωπαϊκή Ένωση μέσα από τα θεσμικά της όργανα (Κοινοβούλιο, Συμβούλιο, Επιτροπή) έχει δείξει ιδιαίτερη ευαισθησία στον τομέα του ρατσισμού.

Όλα τα ευρωπαϊκά κράτη έχουν προσχωρήσει στην Αντιρατσιστική Σύμβαση, εκτός από την Ιρλανδία που έχει αναλάβει σχετική δέσμευση.

Θα αναφέρουμε ενδεικτικά νομοθετικά μέτρα που έχουν θεσπίσει τα ευρωπαϊκά κράτη εναντίον του ρατσισμού, με ειδική αναφορά στην απαγόρευση των ρατσιστικών οργανώσεων:

Στη Γερμανία, το άρθρο 9 (2) του Συντάγματος απαγορεύει τα κομμάτα και τις ομάδες των οποίων οι σκοποί ή οι δραστηριότητες έρχονται σε αντίθεση με το ποινικό δίκαιο, το Σύνταγμα ή το διεθνές δίκαιο. Το άρθρο αυτό έχει εφαρμοστεί κατά κύριο λόγο ενάντια στις ρατσιστικές οργανώσεις. Προϋπόθεση για την απαγόρευση τους είναι η έκδοση σχετικής υπουργικής απόφασης. Το 1989, ο Υπουργός Εσωτερικών απαγόρευσε την οργάνωση «Nationalen Sammlung», και το 1992 αρκετές ρατσιστικές και δεξιές οργανώσεις όπως οι "Deutsche Alternative" και το «Nationalistische Front» απαγορεύτηκαν. Το Ομοσπονδιακό Διοικητικό Δικαστήριο επιβεβαίωσε τη νομιμότητα της απαγόρευσης της οργάνωσης "Nationalistische Front" το 1993.

Το Γερμανικό Ομοσπονδιακό Συνταγματικό Δικαστήριο έκδοσε δύο αποφάσεις το 1994 με τις οποίες αποφάνθηκε θετικά για τη συνταγματικότητα των άρθρων 130 και 185 του Γερμανικού Ποινικού Κώδικα. Τα άρθρα αυτά ποινικοποιούν την άρνηση του Ολοκαυτώματος (το ύψημα του Αουσβίτς). Το Δικαστήριο αποφάνθηκε ότι η άρνηση του Ολοκαυτώματος δεν αποτελεί ελευθερία έκφρασης γιατί: α) προσβάλλει τον εβραϊκό λαό και β) έχει αποδειχτεί ότι αυτή η άρνηση είναι αντίθετη με την αλήθεια.

Στη Γαλλία η Διεθνής Αντιρατσιστική Σύμβαση έχει ενσωματωθεί στο εσωτερικό δίκαιο με άμεση εφαρμογή.

Στην Ιταλία το άρθρο 7 του Νόμου 205/1993 για "επείγοντα μέτρα ενάντια στη φυλετική διάκριση" προβλέπει την προληπτική αναστολή δραστηριοτήτων των οργανώσεων που μπορούν να χαρακτηριστούν ρατσιστικές. Η ανάστατη ποινή ανάλογη με τις δραστηριότητες και τον χαρακτήρα αυτών των οργανώσεων είναι η διάλυση τους και η δήμευση της περιουσίας τους.

Στην Ολλανδία με νόμο του 1989 οι ρατσιστικές οργανώσεις υπόκεινται σε δίωξη και διάλυση. Εξουσία για την έκδοση της απόφασης με την οποία μπορούν να τεθούν εκτός νόμου και να διαλυθούν ρατσιστικοί σύνδεσμοι και πολιτικά κόμματα παρασχέθηκε στον Εισαγγελέα, ο οποίος μπορεί να το πράξει εφόσον ένα ή περισσότερα από τα ηγετικά τους στελέχη έχουν προτογευμένως καταδίκαστες για παράβαση του Ποινικού Κώδικα.

Στην Πορτογαλία το άρθρο 46(4) του Συντάγματος απαγορεύει όλες τις ομάδες στρατιωτικής ή παραστρατιωτικής φύσης και αυτές που διαδίδουν φασιστικές ιδέες.

Το 1994 το Συνταγματικό Δικαστήριο της Πορτογαλίας εξέτασε, υπότερα από αίτηση του Εισαγγελέα, αν έπρεπε να διαλυθεί με βάση την άνω σύνταγματική διάκριση, η οργάνωση "Εθνικό Κίνημα Δράσης" (Movimento di acaio national -MAN). Το Δικαστήριο δεν έκδοσε καταδίκαστη απόφαση γιατί όταν ολοκληρώθηκε η εξέταση της υπόθεσης η οργάνωση αυτή είχε διαλυθεί. Ωστόσο, με την απόφαση 17/94 διατύπωσε γνώμες για τους σκοπούς της οργάνωσης, οι οποίοι θα μπορούσαν να θεωρηθούν λόγοι διάλυσης της από το κράτος.

Σύμφωνα με το Δικαστήριο, η οργάνωση και τα ενεργά μέλη της προπαγάνδιζαν την ιδεολογία της φυλής, δηλώνοντας την αντίθεση τους στη συντήρηση διαφορετικών φυλών σ' ένα κράτος με τέτοιο τρόπο ώστε να προκαλούν ένοναρφοβία και φυλετικό μίσος. Οι εκδόσεις της οργάνωσης δημοσιεύνει γνωστούς Γερμανούς Εθνικοσοσιαλιστές, Ιταλούς φασίστες και Πορτογαλέζους Συνταγματά

Οι τραμπουκισμοί στο λαό στις 12 Ιούνη

συνέχεια από τη σελ. 3

λά και για την τρέχουσα συχνά κτηνώδη δράση της στα κρατήτηρια της Ασφάλειας. Όμως η αστυνομία στα εξεταστικά κέντρα βρέθηκε αποκλειστικά για να καλύπτει τους υποψήφιους. Αν η σοσιαλφασιστική προπαγάνδα είχε ίχνος συνέπειας και δεν ήταν προπαγάνδα απατεώνων, θα έπρεπε να ρίξει τα κύρια πυρά της στους υποψήφιους και να κατηγορήσει την αστυνομία ότι τους καλύπτει. Αλλά οι σοσιαλφασίστες ήξεραν ότι μια τέτοια γραμμή θα καταδικάζοταν από το λαό που δεν είχε τίποτα ενάντια στους υποψήφιους. Γι' αυτό έκαναν την ατιμία να ασκούν βία στους υποψήφιους και ταυτόχρονα να κρύβουν αυτή τη βία από το λαό, λέγοντας ότι ήθελαν μόνο να "πείσουν" με επιχειρήματα τους συναδέλφους. Όταν όμως αυτή τη βία δεν μπορούσαν να την κρύψουν από τις κάμερες ακόμα πιο ξεδιάντροπα ισχυρίζονταν ότι εκείνοι που την ασκούσαν ήταν προβοκάτορες. Το ίδιο έκαναν και με κάθε τους βίαιη πράξη που δεν ήταν αρεστή στο λαό. Την απέδιδαν όπως πάντα στους προβοκάτορες. Στους "γνωστούς - άγνωστους" που δεν είναι άλλοι από τους άριστα γνωστούς σε αυτούς, σπασιματίες αναρχικούς και αναρχοφασίστες. Οι προβοκάτορες αυτοί είναι χρήσιμοι για να φτιάχνουν το κλίμα της φωτιάς για να τρομοκρατούν τους υποψήφιους ή γενικότερα να φτιάχνουν την ατμόσφαιρα της πολιτικής κρίσης, αλλά είναι άχρηστοι όταν πρόκειται να αποκαλυφθούν σαν "συναγωνιστές τους".

Όλοι αυτοί που ακολουθούν το σοσιαλφασισμό θέλοντας ταυτόχρονα να νιώθουν δημοκράτες, ξέρουν καλά ότι τα KNAT μαζί και η εξωκοινοβουλευτική ουρά τους είναι σε θέση σε χρόνο μηδέν σε κάθε διαδήλωση να συλλαμβάνουν, να καταγγέλλουν στο λαό, να ξεσκεπάζουν κάθε έναν που κατηγορούν σαν προβοκάτορα. Κι όμως ποτέ ως τώρα δεν το έχουν κάνει. Μόνο όταν κάποιες φράξιες του αναρχισμού και του αναρχοφασισμού στρέφονται ενάντια στους ίδιους μόνο τότε χτυπάνε αλύπτητα.

Η μικροαστική ουρά του σοσιαλφασισμού τα ξέρει όλα αυτά, βλέπει όλες αυτές τις αντιφάσεις, όλη αυτή την αχρειότητα, όλη την υποκρισία και όμως δεν εξεγείρεται. Θέλει να μείνει στο βούρρικο. Πηγαίνοντας με τους σοσιαλφασίστες στις 12 του Ιούνη όλοι αυτοί οι συμβιβασμένοι άνθρωποι απόδειξαν ότι είναι πια σε θέση να χτυπήσουν το λαό. Η 12 Ιούνη είναι το μεγάλο ορόσημο. Γιατί μέχρι τότε ο σοσιαλφασισμός έκλεινε π.χ. έναν εθνικό δρόμο και εμπόδιζε έμμεσα το λαό να επικοινωνήσει, και την κοινωνία να ανταλλάξει τα προϊόντα της, αλλά εδώ η βία στο λαό ήταν αφηρημένη. Το ίδιο όταν έκλεινε αυθαίρετα το διακόπτη της ΔΕΗ. Έμμεση πάλι ήταν η επίθεση του σοσιαλφασισμού όταν εισέβαλε σε ένα υπουργείο στο όνομα της "α-

ντικρατικής πάλης του λαού" όταν σκότωνε έναν τραπέζιτη στο όνομα της "αντικαπιταλιστικής πάλης". Έμμεση επίθεση στο λαό ήταν ως και προχθεσινή του απόπειρα εισβολής στη Βουλή γιατί στην ουσία ποδοπατούσε το μόνο δημοκρατισμό που γενέται σήμερα ο λαός μας, τον αστικό δημοκρατισμό. Ως τότε οι ακόλουθοι του σοσιαλφασισμού είχαν μια δικαιολογία. Μπορούσαν να μην ξέρουν. Όμως στις 12 του Ιούνη οι ακόλουθοι του σοσιαλφασισμού, ακόλουθοι κάθε είδους διάβητικαν το Ρουβίκωνα: **ΑΣΚΗΣΑΝ ΑΠΕΥΘΕΙΑΣ ΒΙΑ - ΦΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΗΩΙΚΗ ΒΙΑ ΣΤΟΝ ΙΔΙΟ ΤΟ ΛΑΟ.**

Τους μένει λίγος χρόνος ακόμα για να μην εξελιχθούν σε αληθινούς σοσιαλφασίστες, σε συνειδητά τάγματα εφόδου. Πολύ λίγος χρόνος γιατί οι πράκτορες του Κρεμλίνου πρόκειται να πολλαπλασιάσουν τις επιθέσεις τους.

Κάτω όμως από αυτές τις επιθέσεις η θέση των ακόλουθων του σοσιαλφασισμού θα γίνεται όλο και πιο δύσκολη. Ούτε η βία των MAT θα μπορεί σε λίγο να τους σώσει, αντίθετα θα χαρακτηρίζονται όλο και περισσότερο σαν προβοκάτορες επειδή αυτοί φέρνουν τα MAT στη θέση του υπερασπιστή της δημοκρατικής νομιμότητας και με αυτό τον τρόπο τα ωραιοποιούν, ενώ όλο και περισσότερο θα συγκρούνται με το δημοκρατικό στρατόπεδο. Ήδη στο πολιτικό επίπεδο, σε ΟΛΑ ανεξαίρετα τα μέτωπα της τελευταίας διετίας έχουν συμπαρατάχτει με την πιο φασιστική πτέρυγα της ΝΔ, με τους σοβινιστές ακόμα και με τους ίδιους τους Χρυ-

σαυγίτες, με την εκκλησία και τους κήρυκες του μεσαιωνικού αντιευρωπαϊσμού.

Αλλά μόνο και μόνο το να είναι κανείς σύμμαχος με το αδελφό κόμμα του αντισημίτη Ζιουγάνοφ, σύμμαχος των υπερασπιστών όλων των φασιστικών δικτατοριών του "υπαρκτού" σοσιαλισμού, φίλος των υπερασπιστών των χασάπηδων της Τιεν Αν Μεν, είναι ό,τι πιο εξευτελιστικό και δεξιό υπάρχει.

Οι κομμουνιστές της ΟΑΚΚΕ θα δυναμώσουν την πάλη τους για να εμποδίσουν την επέλαση του σοσιαλφασισμού. Οι μεγάλες επαναστατικές και δημοκρατικές παραδόσεις αυτού του λαού θα δυσκολεύουν όλο και περισσότερο τους σοσιαλφασίστες και θα τους απομονώνουν. Ήδη όπου οι σύντροφοί μας έδωσαν μέσα στο λαό, μέσα στους κλάδους τους την πάλη ενάντια τους βγήκαν κερδισμένοι.

Το εμπρακτή καταγγελία και του τελευταίου πραξικοπήματος στα σχολεία με τη συμμετοχή στις εξετάσεις του ΑΣΕΠ και την προπαγάνδη στην πλέοντα πρόσωπο την πιο θερμή υποστήριξη μέσα στην πλατιά μάζα του λαού και πιο πολύ μέσα στους καθηγητές. Οι σ.φασίστες και οι ακόλουθοι τους φωνάζουν και παθιάζουν γιατί ακούνε μόνο τη φωνή τους στις απομονωμένες διαδήλωσεις τους και τους οργανωμένους τραμπουκισμούς τους. Βυθίζονται μέσα στην αυξανόμενη λαϊκή περιφρόνηση απέναντι στις ιδέες και κύρια απέναντι στις μεθόδους τους. Ο μόνος δρόμος που τους μένει είναι η βία και η προβοκάτσια. Ένας δρόμος δίχως επιστροφή.

Τραμπουκισμοί στην Εμπορική

Οι τραμπούκοι τα σπάσανε και στη Γ.Σ. της Εμπορικής. "Νόμος είναι το δίκιο του Περισσού". Αυτός είναι ο αντικαπιταλισμός της διεφθαρμένης γραφειοκρατίας. Και αυτή η αρρώστια μπαίνει στην υπηρεσία της Ρωσίας. Οι σοσιαλφασίστες επελαύνουν από παντού. Και οι "εργάτες", και οι "προβοκάτορες", και οι Χρυσανγίτες, όλα δικά τους.

Όσο δε σηκώνεται πολιτικός δημοκρατικός αέρας, αυτά τα αναερόβια τέρατα θα κυριαρχούν.

"Χρυσή Αυγή" ... και χτύπημα στη Θεσσαλονίκη

Λίγες μέρες πριν το δολοφονικό χτύπημα στον Κουσουρή, η ναζιστική συμμορία της "Χρυσής Αυγής" διοργάνωσε συγκέντρωση στη Θεσσαλονίκη στη μνήμη του Μέγα Αλεξανδρου. Το αποτέλεσμα ήταν ο ξυλοδαρμός δύο Θεσσαλονικών στην παραλιακή Λεωφόρο Νίκης στη Θεσσαλονίκη. Λίγο μετά την επίθεση, ο ένας από τους δύο παθόντες, ο 30χρονος ιδιωτικός υπάλληλος Γεώργιος Παπαδάμου κατέθεσε μήνυση σε αστυνομικό τμήμα της Θεσσαλονίκης. "Όπως αναφέρει στη μήνυση του, περίπου στις 8 το βράδυ, στις 13 Ιούνη, καθόταν μαζί με το φίλο του Γ. Παπαδόπουλο σε παραλιακό καφενείο, απ' όπου πέρασε πορεία 30-40 χιλιόμετρα της "Χρ. Αυγής". Την ώρα που η πορεία περνούσε μπροστά από το καφενείο κάποιος θαμώνας τους αποδοκίμασε. Τότε μια ομάδα ναζιστών από εκείνους που συγκροτούσαν την πορεία επιτέθηκαν εναντίον των δύο φίλων και τους χτύπησαν με ξύλινα κοντάρια που κρατούσαν. Ο Παπαδάμου σύμφωνα με ανακοίνωση της Αστυνομίας, έφερε ελαφρά τραυμάτα στο κεφάλι και στα χέρια του, ενώ ο Παπαδόπουλος μεταφέρθηκε με ασθενοφόρο στο νοσοκομείο "Άγιος Παύλος" όπου αφού του δόθηκαν οι πράτες βοήθειες, στη συνέχεια αποχώρησε. (Η είδηση μεταδόθηκε από το Αθηναϊκό Πρακτορείο Ειδήσεων και δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα Αθηναϊκή, 15/6).

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ

Το βιβλίο "Ο Ελληνικός Αντιμακεδονικός Αγώνας" του Δ. Λιθοξόου

Κυκλοφορεί σε λίγες μέρες το βιβλίο του Δ. Λιθοξόου: ο "Ελληνικός Αντιμακεδονικός Αγώνας". Πρόκειται για ένα μακρόχρονης μελέτης ενός συγγραφέα, ο οποίος στηριζόμενος σε πρωτότυπα ντοκουμέντα, και διασταυρώνοντας έναν πλούτο από στοιχεία ιστορικά και στατιστικά, ξεδιπλώνει τα πρώτα χρόνια της εθνοεκκαθάρισης που πραγματοποίησε ο ελληνικός σοβινισμός σε βάρος των εθνικά Μακεδόνων, και αποκαλύπτει τον τρόπο με τον οποίο εμπόδισε την εθνική απελευθέρωση του μακεδονικού λαού σε συνεργασία με το σε αποσύνθετη οθωμανικό κράτος.

Και μόνο το τίτλος αυτού του βιβλίου, συγκρούεται μετωπικά με όλο τον ελληνικό σοβινισμό αλλά και τον ψευτοαριστερό φιλισταϊσμό που εδώ και χρόνια επιμένει να αρνείται την ύπαρξη και το δικαίωμα αυτοδιάθεσης του μακεδονικού έθνους.

Το κείμενο είναι γραμμένο με γλαφυρό και λογοτεχνικό ύφος, πράγμα σπάνιο για μια ιστοριογραφική μελέτη που έχει χαρακτηριστικά έργα αναφοράς. Πραγματικά ο ελληνικός σοβινισμός με τις πανεπιστημιακές του έδρες και τους ακαδημαϊκούς θώκους του, θα αισθανθεί εξαιρετικά ξεγυμνωμένος και ανήσυχος επειδή κάποιας ιστορικός τόλμησε να κατεδαφίσει μια κεντρική εθνική αυταπάτη, και ταυτόχρονα να αποκαλ

